

Marija Dragnić

KONFABULACIJE

**brat i ja bismo se često potukli
za manju polovinu jabuke,
i potpuno zaboravili na glad.
davno je to bilo.**

crni prsti tuđe poezije
uprti su put mojih očiju,
povlače se, pa opet upiru,
brzi kao igla
na mašini za šivenje.

iza njih neka usta kažu:
štreciš, jer znaš,
ništa nije tuđe.

crni prsti mog ljubavnika
spuštaju se na moje grudi,
kao kandža na leđa
manje ptice.

iznad njih neka usta kažu:
nemoj da zaboraviš,
sve je samo moje.

crne prste rasklapam
duž ekrana,
guram jedan
u neka razjapljena usta,
u ništa.

**pustila sam gavrana micu kroz prozor
i mama je rekla
da će ga to izvjesno ubiti**

crni prsti mog ljubavnika
spuštaju se na moja usta,
dižu tek da obećam
                          uvijek
i zaista, naša ljubav traje
                          nekoliko sekundi.

crni prsti tuđe poezije
guraju mi prst u usta,
draškaju resicu,
izazivaju da izbacim
                          sadržaj
utrobe,
tzv.   višak.

crne prste na ekranu razdvajam
kao   rešetke
i one se zbilja sa? vija ju!
lako, iza njih puca
ko smo
s,   sloboda

ima crne prste.
ona je   otvoreni
kavez
u koji se uvijek vratim.

                          ja
želim tu da budem,
a i ne moram,
dodaje   crna.

**baba je skrivala slatkiše
od sebe,
da više ostane nama.
i posle niko nije mogao da ih nađe.**

gledala sam kroz svoje bijele prste
crna leđa mog ljubavnika
dok je s plaže odlazio sam,
a ja ostajala u sjenci
vrbine krune
dopuštajući suncu da nas nadvisi.

gledala sam kroz svoje bijele prste
crna leđa tuđe poezije
koja se uvijala uz šipku
u noćnom klubu
za one sa jasnim namjerama.
ostavljala bih visoke napojnice
i kući uvijek odlazila sama.

nisam gledala kroz svoje bijele prste
kad su se lomili
jurcajući među stablima koja su rasla
nad tastaturom.
trčali su pod ujednačenim vrhovima
krošanja, zašli duboko u šumu.
i posle niko nije mogao da ih nađe.

**kad smo se tukli s djecom iz komšiluka
roditelji su tvrdili da smo samo mi krivi.
a onda sam jednom vidjela tatu
kako tim klincima prijete,
krišom od nas.**

crni prsti tuđe poezije
ostavljali su crvene tragove
na mojoj zadnjici, butinama,
obrazima.
ništa me tu nije uzbuđivalo.
sada hvatam sebe
kako bacam te slike za sobom
na putu do strateške tačke K.

crni prsti mog ljubavnika
kruže oko strateške tačke K.
izbjegavajući je taktički.
čini se da ih ima mnogo
više nego na dvije ruke,
cijela jedna nepobjediva vojska.

crni prsti na ekranu
pružaju se u svoj svojoj dužini,
prijete da će dosegnuti
stratešku tačku K. prije svih.
pružaju se, prijete,
a stalno kroz njih nešto prolazi.
nevidljivo, krišom.

**roditelji su stalno govorili
kako mlađi brat i ja
treba više da se zbližimo.**

**oni nisu znali za naše tuče
oko manje polovine jabuke,
niti za jednu plavu ljetnu noć**

**kad je moj crni poljubio
onu crvenokosu na bedemu,
na oči moje i mojih drugara**

**koji su tada prvi put zapalili
neke mirišljave cigarete,
a meni je od zapaha bilo loše.**

**imala sam osjećaj kako sve do kuće
gutam neke hladne, metalne
kugle, kao one za fliper,
samo pet puta veće.**

**kotrljale su se niz grlo,
slagale u stomaku,
a kad sam konačno legla,
propale negdje još dublje.**

**moj mali brat se tad probudio,
utrčao iz svoje u moju sobu
i kao najveći brat upitao:
svemirski zekane, šta je to puklo?**

crni prsti moje poezije
liče na crne prste tuđe poezije
iako se drugačije oblače,
ali to se nekako i očekivalo.

zanimljivo je da bijeli prsti moje poezije
izrastaju iz produžene ruke oblaka
na kom stanuje Bog,
a opet nalikuju mnogim drugim prstima,
osim crnih prstiju mog ljubavnika
koji su im braća rođena.